

det Saab, at vi maatte ville komme til at forøge den Sum, som nu anvendes til Hornvægavlens Forbedring og til Hævelsen af hele den Drift, som støtter sig til Hornvæget. Man har samtig- dig dermed søgt at afhjælpe de enkelte Mangler, som have vist sig ved de Bestemmelser, som hid- til have været gjældende ved Singsstæruerne. Der er idag fra det ærede Medlem fra Nykjøbing paa Falster (Clausen) fremsat den Mening, at tre Dommere var for lidt, og at der hellere maatte være fem Dommere. Sa, mine Herrer, dette kan der jo være forskellige Meninger om. Jeg vil nu sige, at, naar der er tre Dommere tilstede, som virkelig ere deres Arbeide vorne, saa er det nok, og jeg tror ogsaa, at man derved vil have al den Garanti, som man behøver. Sagen er nemlig den, at det kan træffe sig et enkelt Sted, f. Ex. i Maribo Amt, at der kun er tre Dommere, medens der paa de fleste andre Steder, hvor der er flere Amtsraadsstæde i et Singsstæue-distrikt, er flere end tre Dommere. Jeg tror, at Maribo Amt er den eneste Singsstæuefreds, som er saa begrændset, at den kun rummer en Amtsraadsstæde. Her i Sjælland har der nu vist sig Vanskeligheder i den modsatte Retning. Her er der 6 Amtsraadsstæde, saa at der altsaa bliver 13 Dommere, hvilket er et Ap- parat, som har Vanskelighed ved at komme til Enighed og som ved denne Uenighed let kan komme til at fortrædige det hele System. Der er jo nemlig Intet, som det er lettere at blive uenig om end en Delt. Jeg tror, at det vilde være meget vanskeligt at fremstille en Delt, om hvilken der ikke imellem et større Antal af sag- kyndige Mænd vilde herse de forskellige Me- ninger, idet Enhver af dem vilde paastaa: Jeg har Ret og 3 Andre have Uret. Det er derfor, at man har bestemt at fastsætte en saadan Be- grændsning, som derved at gjøre en Ende paa de forskellige Ulemper, som hidtil have fundet Sted, og som bleve berørte af den ærede førte Læse, hvorfor jeg ikke skal trætte det høje Thing med at gjentage dem. Dette er omgjort fra den ene Gang til den anden, og nu søger man her at bringe det til den Ordning, som er foreslået, en Ordning, som jeg maa tilstaa, at jeg anser for hensigtsmæssig. Flere af de Herrer, som have haft Ordet, have fremsat den Anse, at det var Amtsraadet, der valgte Dom- merne og ikke Landboforeningerne. Dette Spørgs- maal har været meget drøftet, og jeg skal ærlig sige, at det efter min Mening er rigtigst at blive staaende ved, hvad der oprindelig var bestemt, nemlig at Dommere vælges af Amtsraadene, og jeg skal anføre mine Grunde hvorfor. Den ene er den, at Landboforeningerne, der hidtil have haft en meget let Adgang til at gjøre deres særlige Stemme gjældende ved alle Singsstæuer ved et Tilskud, som er forholdsviis saare ubetydeligt, saagodt som

aldrig have gjort det; det er kun forekommet en ganske enkelt Gang. Landboforeningerne have ikke anset det for værd at anvende en ganske ubetyd- lig Sum for at faae Stemme med ved Uddelin- gerne af Præmier. Dette peger egentlig ikke i den Retning, at Landboforeningerne have været meget ivrige for at virke i den Henseende. Man kunde maatte sige: De have ikke kunnet blive enige derom, og derfor have de ikke gjort det. Men saa komme vi til et andet Spørgsmaal, som for mig har stor Betydning, og som jeg vil bede ærede Medlemmer, som have haft Ordet for mig, lægge Mærke til, og det er nemlig den overor- dentlige Vanskelighed ved at tilveiebringe Dommere ved Valg fra Landboforeningerne. Hvorledes skulle vi skaffe dem? 3 en Kreds er der maaste 5 Landboforeninger, i en anden er der 10. Hvem skal nu vælge, skal hver Forening vælge en Dom- mer, eller skal Medlemsantallet i de enkelte Sel- skaber være det Afgjørende med Hensyn til, hvem der skal være Dommer? Skal der ikke være Be- grændsning for Dommernes Antal? Hvor- ledes stiller det sig med de Foreninger, som ikke faae Dommere valgte af deres Midte, naar der er et større Antal Foreninger af den Slags i en Amtsraadsstæde? Der fremstiller sig adskillige Vanskeligheder, naar man drøfter Sagen lidt nærmere. Jeg er nu fuld- kommen paa det Nene med, at man kan svare mig: Lad Landboforeningerne vælge Delegetede, og lad saa disse komme sammen og vælge Dom- mere. Det er et Middel, som ganske vist kan anvendes; men jeg har været noget angstelig ved at gaa ind paa dette Middel, der jo er ganske uprøvet, medens vi have et Apparat, som har arbeidet ret godt og det i lang Tid, og imod hvilket der egentlig ikke er fremkommet nogen Klage. Thi de Klager, som i sin Tid ere frem- komne over Anvendelsen af Præmierne paa et Sted — jeg gjør ingen Hømmelighed deraf, det er i en sjællandsk Kreds — dem tillægger jeg i Virkeligheden ingen Betydning. Jeg tror, det mere er Misér, som jeg har hørt deres Grund i andre Hensyn end i det egentlige Spørgsmaal om Hestenes Bedømmelse, og de ere ogsaa komne til at staa ganske isolerede blandt de mange Stem- mer, der tale til Fordel for de Resultater, som ere komne ud af Singsstæruerne. Det er disse Bemærkninger, som jeg har troet det rigtigst at gjøre med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelse om, at Valget skulde ske ved Amtsraadene. Nu maa jeg ærlig tilstaa, at, naar der er blevet sagt, at Amtsraadsmedlemmerne ikke have Hesteforstand, saa siger jeg, det er rigtigst, de skulle heller ikke have Hesteforstand, men Menneskeforstand. Det, som det gjælder om, er at finde Mand i Amtet, som ere stikede til paa en værdig og tilfreds- stillende Maade at kunne bedømme de Dyr, som